

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Det er jeg enig i. Nu er problemet på museumsområdet ikke de store aktivitetsudvidelser. Det er for en stor gruppe museers vedkommende det problem, jeg har skitseret, at man år efter år har fået hævlet af budgetterne og af driftsudgifterne, men der er også her forskelle; nogle har haft lidt gunstigere vilkår, i kraft af at der er forskellige støtteordninger, og det vil vi selvfølgelig se på i kulturministeriet. Vi føler også fra kulturministeriets side, at nu er det et spørgsmål om at holde fast på, hvad man har. Så kan man sige: det hjælper dette forslag ikke til. Nej, det gør det måske ikke, men så må vi forsøge på anden vis at flytte lidt om, så vi kan holde det gående i det års tid, der nu går, indtil vi forhåbentlig kan få den museumslov.

Må jeg så om Møllmannudvalget sige til fru Ingerlise Koefoed, at hun naturligvis ikke sagde, at kulturudvalget ikke havde haft en mulighed. Mig bekendt er det jo således, at min forgænger i embedet udsendte betænkningen til kulturudvalgets medlemmer – vist i øvrigt også til miljøudvalgets, men lad mig ikke hænge mig i det, jeg taler for mit eget område – i august med en besked om, at havde man bemærkninger til disse omlægninger, var der en mulighed for at komme med indsigelser. Det var den fremgangsmåde, der blev valgt dengang, og den kan jeg ikke tage stilling til. Den vil jeg hverken forsvare eller angribe, for det er sådan set ikke mit bord. Men det var altså fremgangsmåden.

Det, der så skete herefter, var, at de to nye ministre, der trådte til på dette område, måtte sige til sig selv: ja men hvad har vi nu? Vi har haft et udvalgsarbejde, der, som alle ved, har strakt sig over flere år, og det er der gode grunde til at det har. Der er ingen, der har lagt skjul på – og nogle har måske sagt det tydeligere end andre – at der har været kolossale problemer med at få trukket strengen. Der har været store uoverensstemmelser i starten, men de folk, der var ansvarlige fra hver side, og som skulle administrere ordningen, har så endelig nået et kompromis, som man kunne leve med. Det betyder vel ikke, at nogle af siderne er lykkelige, for det er man som regel ikke i et kompromis, det er ikke en 100 pct. tilfredsstillende løsning for nogen af parterne, men det var det optimalt opnåelige efter den, jeg vil næsten sige blodfejde, der har været mellem to ministerier i

årevis på dette område. Der har været store problemer. Der har været mange følelser i sagen, og der har været meget diskussion om det.

Men vi har altså som to nye ministre følt, at nu havde vi nået et kompromis, som de ansvarlige på området kunne gå ind for, og derfor følte vi, at det måtte være vores udgangspunkt at gå til folketinget med, at det, der lå før vores tid, og som har været så grundigt drøftet – det tror jeg ikke nogen vil bestride i hvert fald, som kender noget til Møllmannudvalgets arbejde – måtte være vores grundlag at gå videre på, og det er det så.

Har man så trukket strengen rigtigt? Det vil der være forskellige opfattelser af, det er helt oplagt, og da er det så, at miljøministeren og jeg har været enige om, at nu sætter vi denne ordning – det er vores oplæg – i værk. Så må den have en tid at fungere i, men det er klart, at som ved en hvilken som helst nyordning er det rimeligt, at man følger ordningen nøje, og det har vi derfor bedt rigsantikvaren på den ene side og fredningsstyrelsens direktør på den anden side om at gøre. Disse to embeder skal nu følge ordningen, og jeg kan bekræfte over for fru Mette Madsen, at jeg selv ville synes – og jeg tror, miljøministeren er enig heri – at 4–5 år ville være en rimelig periode at følge denne nyordning i. Så kan man tage systemet op, hvis man føler, der er nogle steder, hvor strengen ikke blev trukket rigtigt, eller hvor administrationen kunne ske lettere, eller hvad ved jeg.

Det var Møllmannudvalget.

Til mølposespørgsmålet – jeg vil gerne understrege, at de ting absolut ikke har noget med hinanden at gøre – vil jeg bare sige, at fru Mette Madsen gik så fremragende ind i spørgsmålet om, hvilke huller der kunne komme ud fra et musealt og et historisk-vidskabeligt synspunkt. Jeg vil gerne spørge hr. Askjær Jørgensen, om han virkelig – lad os så holde de voksne og pensionisterne ude af det – vil finde det forsvarligt, at en halv generation af børn og unge overhovedet ikke skal stifte bekendtskab med noget, der vedrører, hvad der er foregået i dette land indtil i dag? Er det således, at fremtidens børn bare skal leve med den opfattelse, at Danmark startede med at eksistere den dag, de blev født? Skal de ikke have nogen som helst fornemmelse af, at de lever i et land med en